

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.415/2018/6.szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Kovács László ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek - a Dr. Márta Tímea ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti lakos alperes ellen sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2018. április 23. napján kelt 15.P.20.367/2017/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 20., 22. és 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 30.000,- (Harmincezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes 2015. november 23-tól a **(cég 1)** alkalmazásában állt, munkaviszonya közös megegyezéssel 2017. január 3-án szűnt meg. Ezalatt - 2016 decemberében - munkaerő-kölcsönzés útján a **(cég 2) (város neve)**-i üzeméhez került, ahol az alperes műszakvezetőként dolgozott. Itt a felperes munkájával nem voltak megelégedve, mert többször előfordult, hogy hosszabb időre eltűnt munkavégzésének helyszínéről, feladatait kollégáinak kellett ellátnia.

A felperes 2016. december 15-16-án éjszakai műszakban dolgozott, a hajnali 2 órakor kezdődött 25 perces munkaközi szünet végére azonban nem tért vissza a munkavégzés helyére. Az alperes a keresésére indult, végül a mosdóhelyiségben talált rá és a WC ajtó felett átemelve telefonját felvételt készített arról, ahogy a WC-n lehúzott nadrággal ül. A képen látható volt, hogy a felperes alszik, a nemi szerve azonban nem. A fényképet az alperes műszakváltáskor megmutatta három kollégájuknak.

Az ennek kapcsán a felperes feljelentése alapján indult büntetőeljárásban a **(város neve)**-i Járási Ügyészség B.../2016-7/I. számú, 2017. július 27-én kelt határozatával a vádemelést a Be. 222. § (1) bekezdése alapján egy év időtartamra elhalasztotta. Határozatának indokolása szerint megalapozott gyanú merült fel arra, hogy az alperes az általa készített képet három kollégának megmutatta és a facebook.com közösségi oldalra egy zárt csoportban több, de pontosan meg nem határozható személy számára közzétette, amely cselekménye a Btk. 219. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző személyes adattal visszaélés vétsége törvényi tényállásának megállapítására alkalmas. Az eljárás anyagában szerepel egy, a felperes által titokban készített hangfelvétel leírata, amelyben a cég egyik alkalmazottja elismeri, hogy a fényképfelvételt az alperes a facebook egy munkahelyi zárt csoportjába elküldte, majd onnan továbbításra került.

A felperes keresetében kérte megállapítani, az alperes azzal a magatartásával, hogy 2016. december 16-án róla a hozzájárulása nélkül fényképet készített és azt más személyeknek megmutatta, majd a facebookon és a cég belső e-mail hálózatában megosztotta, illetve lehetővé tette, hogy az **(internetes oldal neve)** oldalon is megjelenjen, megsértette a képmáshoz fűződő személyiségi jogát. Ezen felül 1.200.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni. Azzal érvelt, hogy a jogsértés rendkívüli súlyú, amit mutat, hogy büntetőjogi kategóriába is tartozik. Véleménye szerint a döntés során értékelni kell az alperes magatartásának szándékosságát, továbbá hogy a felperest a kép megalázó, lealacsonyító módon ábrázolja. Kérte figyelembe venni, hogy a képet több emberrel - köztük a felperessel naponta együtt dolgozókkal - megosztotta, ezzel emberi mivoltában megalázta, és számára komoly lelki traumát okozott.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Nem vitatta, hogy a fényképet a felperes hozzájárulása nélkül készítette, ezt azonban az indokolta, hogy a munkájával kapcsolatban rendszeresen problémák merültek fel, csupán ezt a tényt kívánta a képpel bizonyítani. Vitatta az igényelt sérelemdíj mértékét is.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, az alperes azzal, hogy 2016. december 16-án a felperesről - a hozzájárulása nélkül - fényképet készített és azt **(személy 1)**-nek, **(személy 2)**-nek és **(személy 3)**-nak megmutatta, megsértette a képfelvételhez fűződő személyiségi jogát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozatának indokolása szerint a perben nem volt vitatott, hogy az alperes a felperes hozzájárulása nélkül készített róla fényképfelvételt, amelyet műszakváltást követően három kollegának megmutatott, tehát azt felhasználta. E magatartása a hozzájárulás hiánya miatt személyiségi jogot sért, ezért - objektív szankcióként - a jogsértés megállapítására irányuló kereseti kérelmet alaposnak találta. A felperes által titokban készített hangfelvétellel, mint bizonyítási eszközzel összefüggésben rámutatott, egységes a bírói gyakorlat abban, hogy ha létezik jogszerű módja a bizonyításnak, a félnek azt kell választania, ezért a jogsértő módon előállított bizonyítékot a bíróságnak főszabály szerint mellőznie kell. Mivel a perben a felperes tanúkkal, a facebookról vagy más internetes oldalról letöltött, kinyomtatott képpel jogszerű módon bizonyíthatta volna állításait, különös tekintettel arra, hogy a büntetőeljárásban tett vallomásaiban utalt arra, hogy maga is látta a facebookon a képet, a jogsértő módon készült hangfelvételt a bizonyítékok sorából kizárta. Az egyéb bizonyítékok ugyanakkor csak azt támasztották alá, hogy az alperes a képet három kollegának megmutatta, egyéb módon nem használta fel. E körülményre is figyelemmel a sérelemdíjban való marasztalásra irányuló igényt - annak bagatell volta miatt - alaptalannak találta. Ekörben kifejtette, a felperesről készült kép csak olyan értelemben kompromittáló, hogy az a WC-en ülve ábrázolja és látható, hogy munkaidőben alszik, de állításától eltérően a nemi szerve nem kivehető, így az nem tekinthető lealacsonyítónak, megalázónak. Mérlegelte azt is, hogy a képfelvétel csak zárt, szűk körben vált ismertté, ezért nincs arról szó, hogy jelentős számú emberhez eljuthatott volna. Megállapította, a kép nem alkalmas arra, hogy a felperes megítélését hátrányosan befolyásolja, mivel abban valamennyi vallomás egységes volt, hogy időnként elalszik a munkahelyén. Értékelte továbbá, hogy a felperes állításával ellentétben a per tárgyát képező alperesi magatartásnak nem volt köze a munkaviszonya megszüntetéséhez és ahhoz sem, hogy elesett egy rendkívül kedvező kanadai munkalehetőségtől.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben a sérelemdíj iránti igényét elutasító rendelkezés megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte. Álláspontja az volt, az elsőfokú bíróság nem vette kellő súllyal figyelembe, hogy az alperes által engedély nélkül készített és felhasznált, a személyiségi jogát sértő fényképfelvétel őt letolt nadrággal a WC-en ülve ábrázolja, ami számára rendkívül megalázó helyzetet eredményezett. Ekörben utalt a **(város neve)**-i

Járási Ügyészség határozatára is. Kiemelte továbbá, a bizonyítékok köréből kirekesztett hangfelvétel fontos, másképpen nem pótolható bizonyítékokat tartalmaz az ügy érdemi elbírálása szempontjából, **(személy 4)** ugyanis elmondta, hogy - tényelődadásának megfelelően - mindkét internetes portálra felkerült a fényképfelvétel. Ezenkívül a jogsértés rendkívüli súlyát az is alátámasztja, hogy az elkövetés módja büntetőjogi kategóriába tartozik. Állította, az alperes szándékos magatartása emberi mivoltában megalázta közvetlen környezete és kollégái előtt, akikkel nap mint nap együtt dolgozik, ezzel komoly lelki traumát is okozott. Ilyen körülmények között a sérelemdíj iránti követelése nem minősülhet bagatell igénynek.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet megfellebbezett rendelkezésének helyes indokai szerinti helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, a kép nem volt lealacsonyító, megalázó, a közösségi oldalakon, interneten való megjelenését pedig a felperes nem tudta bizonyítani.

A fellebbezés alaptalan.

A másodfokú eljárásban az elsőfokú ítélet személyiségi jogsértés tényét megállapító rendelkezése, az igényelt objektív szankció alkalmazása már nem volt vitatott (Pp. 228. § (4) bekezdés), a fellebbezés kizárólag a sérelemdíjra irányuló követelés elutasítását érintette.

Ahogy arra az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott, a jogvita eldöntésére a jogsértés időpontjából adódóan a 2013. évi V. törvény (Ptk.) rendelkezései az irányadók, amely általános jelleggel védi a személyiségi jogokat (2:42. § (1) bekezdés), melyek között - a 2:43. § g) pontjában - külön is nevesíti a képmáshoz való jog megsértését, 2:48. § (1) bekezdésében pedig kimondja, hogy elkészítéséhez és felhasználásához az érintett személy hozzájárulása szükséges. Ilyen hozzájárulással az alperes a felperestől nem rendelkezett, azaz jogosulatlan képmáskészítés és felhasználás, azaz személyiségi jogsértés történt.

A személyiségi jog megsértésekor alkalmazható egyik jogkövetkezmény a sérelemdíj (Ptk. 2:52. § (1) bekezdés), melynek célja közvetett kompenzáció a sértett fél számára, valamint magánjogi büntetés a jogsértő irányában. A törvény a sérelemdíj mértékének megállapításához az eset összes körülményének vizsgálatát írja elő. Mérlegelendő szempontok: a jogsértés súlya, esetleges ismétlődő jellege, a felróhatóság foka, a jogsértésnek a sértettre és környezetre gyakorolt hatása. Önmagában a személyiségi jogsértés ténye ugyanakkor nem vonja maga után a sérelemdíj iránti kereseti kérelem megalapozottságát. A jogalap fennállta esetén is elutasíthatja a bíróság a sérelemdíj iránti keresetet, ha a jogszabályban előírt körülmények vizsgálata alapján arra a meggyőződésre jut, hogy a sérelmet szenvedett felet nem érte olyan immateriális sérelem, amely sérelemdíj megítélésére adna alapot. A Ptk. 2:52. § (1) bekezdés 2. fordulatának helyes értelmezése szerint ugyanis a sérelmet szenvedett fél „az őt ért nemvagyoni sérelemért” követelhet sérelemdíjat, azaz a nemvagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele, eltérően a személyiségi jogsértés felróhatóságtól független szankciójánál használt, feltételként rögzített kifejezéstől, ami a személyiségi jogsértés ténye (hasonlóan: BDT2018.3821., BDT2017.3657. számú döntések). Lényeges továbbá, hogy a bekövetkezett sérelem nem lehet elhanyagolható sem, a bagatell sérelem sérelemdíjjal való kompenzálása ugyanis szintén nem indokolt.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében részletezett körülményeket az ügyre vonatkoztatva teljeskörűen értékelte, okszerűen mérlegelte (Pp. 206. § (1) bekezdés), s helyes következtetéssel jutott arra az eredményre, hogy az immateriális sérelem bagatell volta miatt megalapozatlan a felperes sérelemdíj iránti igénye.

Ezzel összefüggésben lényeges, hogy alappal - az állandó bírói gyakorlatot helytállóan ismertetve - mellőzte a felperes által titokban, jogsértő módon elkészített hangfelvétel bizonyítékkénti értékelését, mivel lehetősége lett volna jogszerűen is bizonyítani állítását, azt, hogy a jogsértő fényképfelvétel az interneten több fórumon közzétételre került. Ennek kapcsán fontos kiemelni, hogy a polgári bíróságot az ügyészségi határozat semmilyen tekintetben nem kötötte, nem érvényesült a Pp. 4. § (2) bekezdésében írt kötőerő. A vádemelés elhalasztásáról rendelkező határozattal ugyanis az ügyész függő helyzetet teremtett, az ott írt időtartamban fenntartotta a vádemelés fenyegetettségét. Jogerős döntés tehát csak ennek az időszaknak az elteltével születhet. Emiatt sem az ügyészségi határozatban szereplő vétség megalapozott gyanújának megállapítása, sem az annak alapjául szolgáló tényállás nem köti a polgári per bíróságát: attól eltérő tényállást is megállapíthat és a bizonyítékokat is másként mérlegelheti. Az alperes általi internetes közzététel megfelelő bizonyítottságának hiányában pedig helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a fénykép csak szűk körben, a felperes néhány kollegája előtt vált ismertté, ami számára nem eredményezett olyan immateriális hátrányt, amely szükségképpen sérelemdíjjal történő kompenzálást igényelne, figyelembe véve, hogy a képen bár kétségtelenül munkaidőben a WC-n ülve látható, miközben alszik, nemi szerve mégsem kivehető, továbbá azt, hogy munkához való hozzáállása a kollegái előtt ismert volt. Mindezek miatt a kép súlyosan lealacsonyítónak nem tekinthető, ahogy arra sem alkalmas, hogy a felperes megítélését rontsa a munkatársai előtt. Ugyanakkor azon túl, hogy őt az eset kellemetlenül érintette, egyéb immateriális hátrányt hiteltérdemlően bizonyítani - az alperes jogsértő magatartásával okozati összefüggésben - nem tudott. Másfelől e jogsértő magatartás sem olyan súlyú, hogy az magánjogi büntetést igényelne, mert csak így lehetne elérni, hogy a jövőben a hasonló jogsértésektől az alperest visszatartsa.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábla az elsőfokú ítélet megfellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése és 254. § (3) bekezdése alapján - helyes indokai szerint - helybenhagyta.

A fellebbezési érték az ügyben 1.200.000,- Ft volt (EBH1999.94.), melyet alapulvéve határozta meg az ítéletábla az alperes másodfokú eljárásbeli, jogi képviselétével felmerült költségét, melyet az eredménytelenül fellebbező felperesnek kell megfizetnie. Ennek során figyelembe vette a kifejtett tevékenységet is (32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pont, (5) és (6) bekezdés).

Szeged, 2018. december 7.

Dr. Kiss Gabriella s.k.	Bálint Attila s.k.	Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	ábrlabíró